

Зазираю в завтра — тьма і тьмуща,
тьма. І тьмуща тьма. І тьмуща тьма.
Тільки чорна водь. І чорна пуща.
А твого Святошина — нема.
Ні сестри, ні матері, ні батька.
Ні дружини. Синку, озовись.
Понімили друзі. Чорна гатка
в теміні. Пітьмою — хоч залийсь.
Лиш тремтить, як віра в спроневірі,
копійчана свічка на столі
та шугають люто по квартирі,
ніби кажани, твої жалі.
Шурхоти і шепоти і щемі —
то твого спогадування дні
хлюпотять під веслами триреми,
що горить в антоновім огні.
Все життя — неначе озирання
у минулий вік. Через плече.
Ні страху, ні болю, ні вагання
перед смертю. А Господь рече:
відшукай навпомац давню кладку,
походи і виспокійся в нім,
у забутім віці. Тепла згадка
ще придасться на суді страшнім.